

แม่เมตตาข้ามทวีป
ตอนที่ ๑
แม่เมตตาพุงเครื่องบิน

พระนรินทร์ สุภาภาโร
H9006

เมื่อเช้าวันที่ ๒๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๗ หลวงพ่อได้เรียกอาตมาขึ้นไปพบบนกุฏิ ท่านสั่งว่าวันนี้อธิบดีกรมศาสนา นายจำเริญ เสกธีระ จะมากราบนมัสการขอศีลขอพร และธรรมะ เพื่อเป็นมิ่งขวัญมงคลของชีวิต ในโอกาสที่ท่านจะเกษียณอายุราชการ อาตมารับคำสั่งหลวงพ่อ แล้วลงมาเตรียมการต้อนรับที่อาคารรัฐวังศ ตำบลอริบดิษฐ์ และคณะได้เดินทางมาถึงวัดอัมพวันเมื่อเวลาใกล้เที่ยง

หลังจากรับประทานอาหาร และพักผ่อนที่อาคารรัฐวังศได้สักครู่หนึ่ง หลวงพ่อท่านก็เข้ามาสนทนาด้วย ในวันนั้นอาตมาจำได้ว่าคณะของท่านอริบดิษฐ์ **คุณบุญเกิด เสกธีระ** ภรรยาของท่าน **คุณฉวีรัตน์ เกษตรสุนทร** (หัวหน้าฝ่ายบูรณะและพัฒนาวัด กรมการศาสนา) **คุณอำนาจ บัวศิริ** และโยมผู้หญิงวัยกลางคนสองท่าน ได้เข้ามากราบและสนทนากับหลวงพ่อ หลวงพ่อได้กล่าวถึงความหลังเมื่อท่านได้ไปยุโรป ๕ ประเทศกับท่านอริบดิษฐ์ เมื่อวันที่ ๑๔-๒๔ กรกฎาคม ๒๕๓๖ ว่า

หลวงพ่อได้เดินทางไปยุโรป ตามมติของมหาเถรสมาคมที่ให้ท่านร่วมเดินทางไปศึกษาข้อมูลความเป็นไปได้ในการจัดการศึกษาพระปริยัติธรรม ในประเทศในทวีปยุโรป ๕ ประเทศ อันได้แก่ประเทศเนเธอร์แลนด์ เยอรมัน สวิตเซอร์แลนด์ ฝรั่งเศส และอังกฤษ โดยการเดินทางในครั้งนี้ มี**พระธรรมราชาวัตร** เป็นหัวหน้าคณะฝ่ายสงฆ์ และท่านอริบดิษฐ์ กรมการศาสนา **นายจำเริญ เสกธีระ** เป็นหัวหน้าคณะฝ่ายฆราวาส

หลวงพ่สนทนากับท่านอริบดิษฐ์ ถึงตอนหนึ่ง ที่ทำให้อาตมาสนใจและตั้งใจฟังอย่างมาก หลวงพ่อเล่าว่า เมื่อตอนที่ท่านจะกลับจากยุโรป วันนั้นท่านขึ้นเครื่องบินโดยสารจากสนามบิน Heathrow กรุงลอนดอน เพื่อเดินทางกลับสู่ประเทศไทย โดยเครื่องบินโดยสาร CX705 ในตอนบ่ายสี่โมงของวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๓๖

ท่านเล่าต่อไปว่าในคืนนั้น ขณะที่เครื่องบินกำลังบินอยู่ คณะที่ไปกับหลวงพ่อส่วนมากก็หลับพักผ่อน เพราะเพลียจากการเดินทาง ท่านก็สังเกตเห็นว่ามีน้ำหยดลงจากเพดานห้อง โดยน้ำหยดลงใส่ศีรษะ **ดร.ชลันกร** และ **คุณถวิล** หลวงพ่อท่านเห็นสภาพว่าทำ

มันจะไม่ดีแน่ เพราะเคยมีประสบการณ์จากครั้งที่ท่านเดินทางไปประเทศจีน เครื่องบินโดยสารที่ท่านนั่งไปในครั้งนั้นก็เกิดเหตุการณ์น้ำแอร์รั่วลงมาเช่นครั้งนี้ แต่ในครั้งนั้นเครื่องบินลงจอดทัน แต่ในเดือนต่อมาเครื่องบินลำนั้นก็ประสบอุบัติเหตุตกลงด้วยสาเหตุแอร์รั่วจนได้ หลวงพ่อจึงสำรวจจิตนั่งปรกกรรมแผ่เมตตา

ท่านเล่าให้อธิบตีฟังต่อไปว่า ในวันนั้นอาตมาต้องนั่งปรกกรรมเพื่อช่วยพวงเครื่องบินเอาไว้ ท่านกะว่าหากปรกกรรมแล้ว ภายใน ๒๐ นาที น้ำจากแอร์ยังไม่หยุดไหล ก็คงต้องถวายชีวิตท่านและคนในเครื่องกว่า ๔๐๐ ชีวิตไว้บนท้องฟ้าแล้ว

เมื่อกลับมาถึงวัดอัมพวัน หลวงพ่อก็อาพาธหนักมากเป็นเวลา ๓ เดือน สาเหตุเพราะการสูญเสียพลังงานทางจิตจากการแผ่เมตตาในครั้งนั้นนั่นเอง (ในพรรษา ปี ๒๕๓๖ หลวงพ่ออาพาธหนักมาก ภายหลังแพทย์ถึงตรวจพบว่า ท่านอาพาธเป็นโรคไข้ไทฟอยในเม็ดเลือด)

อาตมาฟังท่านเล่าด้วยความตื่นเต้น และเห็นว่าท่านอธิบัติ และคณะที่มากับท่านในวันนั้น ซึ่งมีคุณอำนาจ และคุณฉวีรัตน์ ได้เดินทางไปกับหลวงพ่อกับท่านอธิบัติในครั้งนั้น ต่างก็ยืนยันว่าเหตุการณ์เป็นเช่นนั้นจริง ๆ ทำให้อาตมาที่มีความสนใจในเรื่องนี้มาก ได้ติดตามเรื่องมาจนกระทั่งทราบว่า วันที่เกิดเหตุการณ์บนเครื่องบินนั้น คนที่นั่งอยู่ใกล้หลวงพ่อกมากที่สุดคือ โยมตรีรัตน์ ภาสเวดิน และคนที่ติดตามหลวงพ่อย่างใกล้ชิดและจดจำเหตุการณ์ต่าง ๆ บนเครื่องบินได้เป็นอย่างดี คือ โยมสุณีย์ พันธสุกร อาตมาจึงไปขอสัมภาษณ์โยมทั้งสองได้เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้อาตมาฟังว่า....

จดไว้นะ ๒๐ นาที

ตรีรัตน์ ภาสเวดิน

ในระหว่างวันที่ ๑๔-๒๔ กรกฎาคม ๑๕๓๖ กรมการศาสนาได้นิมนต์หลวงพ่ोजรัญไปราชการยังประเทศในทวีปยุโรป ทำให้ผมได้มีโอกาสติดตามหลวงพ่ोजรัญไปยุโรปด้วย การที่ได้มีโอกาสติดตามหลวงพ่ोजรัญไปยุโรปนั้น ถือว่าเป็นบุญ เพราะได้ประสบการณ์แปลกใหม่ และเรื่องที่ประทับใจกระผมมากที่สุดในการไปยุโรปครั้งนี้ เป็นเรื่องของเหตุการณ์ขณะอยู่บนเครื่องบินขากลับจากยุโรป ซึ่งคำ ๆ หนึ่งจากเหตุการณ์ในครั้งนั้น ทำให้ผมไม่สามารถลืมเรื่องนี้ได้ คือ คำที่หลวงพ่อกันมาบอกผมว่า “จดไว้นะ ๒๐ นาที”

ผมคิดว่าคงเป็นความโชคดีมาก ที่มีบุญได้ติดตามไปปรนนิบัติหลวงพ่ोजรัญที่ยุโรป ซึ่งผมคาดไม่ถึงว่าจะมีโอกาสได้ร่วมเดินทางไปกับหลวงพ่ोजรัญในครั้งนั้นเลย เพราะก่อนหน้านี้ไม่นาน

ผมต้องผ่าตัดต่อกระดูก แต่คงด้วยเดชะบุญบารมีของหลวงพ่อก ทำให้ตาของผมหายวันหายคืน เป็นปรกติดีก่อนวันเดินทาง

ผมจำได้ว่าในวันเดินทางกลับนั้น พวกเราทุกคนขึ้นเครื่องบินจากประเทศอังกฤษ เพื่อกลับสู่กรุงเทพมหานคร เมื่อเริ่มขึ้นเครื่องในเวลาบ่ายแก่ ๆ ประมาณสัก ๓-๔ โมงเย็น เครื่องบินออกจากรันเวย์บินมาทางทิศตะวันออก ซึ่งสวนทางกับพระอาทิตย์ ทำให้บรรยากาศมืดเร็วขึ้นกว่าปรกติ พวกเราส่วนมากซึ่งต่างอ่อนเพลียจากการเดินทาง ก็เอนตัวลงนอนพักผ่อน

บนเครื่องบิน ที่นั่งจะแบ่งออกเป็นสามแถว แถวแรกจะมีสามที่นั่ง แถวกลางจะมีสี่ที่นั่ง และแถวที่สามก็จะมีสามที่นั่ง หลวงพ่อกท่านนั่งทางแถวกลางทางด้านซ้ายสุด ส่วนผมนั่งอีกแถวหนึ่งถัดจากท่านมาทางซ้าย เครื่องบินขึ้นสู่ท้องฟ้าจนล่วงเวลาผ่านไปสักครู่ใหญ่ จากประสบการณ์ของผม ผมคาดว่าในตอนนั้น เครื่องบินคงบินอยู่เหนือน่านฟ้าของประเทศรัสเซีย เพราะเครื่องบินต้องบินขึ้นทางเหนือ ตามสโลปของโลก เพื่อเป็นการประหยัดระยะทาง ซึ่งถ้าหากเกิดอะไรขึ้นก็ตามในเวลานั้นตรงนั้นก็คือประเทศรัสเซีย

ผมเองนั้นมารู้สึกตัวจากการพักผ่อนในช่วงเวลานั้นพอดี รู้สึกงัวเงียเล็กน้อย จึงกวาดสายตาไปรอบ ๆ เครื่องบินซึ่งสภาพบนเครื่องบินมีแสงไฟสลัว ๆ ผมพบเห็นสภาพผิดปกติ ผู้คนบนเครื่องบินกลุ่มหนึ่งซึ่งนั่งอยู่ทางด้านขวาของเครื่องบินมีอาการพลุกพล่าน ลุกขึ้นและส่งเสียงค่อนข้างเอะอะ ผมจำได้ว่าเป็นกลุ่มของคุณถวิล และ ดร.ชลันกร ซึ่งนั่งตรงบริเวณที่นำรั้วลงมาพอดี

สายตาของคนบนเครื่องบินเริ่มมองไปทางบริเวณนั้น ผมเห็นแอร์โฮสเตสวิ่งอย่างตื่นตระหนกวิ่งเอาภาชนะมารองน้ำที่รั่ว และนำผ้ามาเช็ดน้ำที่เปียก ในสายตาผม ผมก็เริ่มเห็นความผิดปกติ เพราะตามปรกติพวกแอร์โฮสเตสซึ่งทำงานอยู่บนเครื่องบินตลอด คงจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเครื่องและร้ายแรงมากเพียงใด เขาถึงแสดงอาการตระหนกออกมาเช่นนั้น

ผมจึงเริ่มหันไปมองหาหลวงพ่อก เห็นท่านนั่งหลับตาภาวนาอยู่อย่างเดียว โดยไม่สนใจกับสภาพเหตุการณ์บนเครื่องบิน ท่านนั่งอยู่ท่าประนมมือ หลับตาอยู่พักใหญ่ ท่านจึงออกจากการภาวนา และหันหน้ามาทางผม พร้อมทั้งชี้มือสั่งผมไว้ว่า จดไว้นะ ๒๐ นาที

ท่าจ้องผมเขม็ง และสั่งอย่างเดียวกัน คือ จดไว้นะ จดไว้นะ ๒๐ นาที อยู่ประมาณ ๔ ครั้ง แต่ในตอนนั้นผมกลับไม่รู้สึกรังเกียจแต่อย่างใด เพราะความอบอุ่นใจที่ได้อยู่ใกล้ท่าน และเป็นผู้ถือยามให้ท่านอยู่ อีกอย่างหนึ่งผมอยู่ใกล้ท่านมาก เห็นท่านนั่งบริกรรมก็บริกรรมตามท่าน แต่ไม่ได้ประนมมือ เพราะถือยามให้หลวงพ่อกอยู่

สิ่งที่ผมประหลาดใจอีกสิ่งหนึ่งคือ ตามปกติที่ผมเคยเห็นแอร์ที่ใช้อยู่ตามอาคารบ้านเรือนซึ่งถ้าหากรั่วก็จะมีน้ำหยดลงมา แต่ไม่มากเท่ากับที่ผมเห็นบนเครื่องบินนั้นที่ไหลลงมาเป็นสาย และตัวหลวงพ่อกเองภายหลังท่านบอกให้ผมรู้ว่า ข้างบนที่น้ำไหลลงมานั้นก็คือสายไฟ ผมไม่รู้ว่าท่านทราบได้อย่างไร ผมแน่ใจว่าท่านคงไม่เคยเห็นสภาพของเครื่องบินแน่ แต่ท่านก็บอกได้ว่าข้างบนเป็นสายไฟ และเมื่อน้ำมันรั่ว มันอาจจะทำให้เกิดการช็อตของสายไฟได้ ซึ่งแน่นอนที่สุด หากเกิดการช็อตขึ้นจริง เครื่องบินคงเกิดการระเบิดและประสบอุบัติเหตุอยู่เหนือ่านฟ้าประเทศรัสเซียเป็นแน่

หลวงพ่อบอกกับผมอีกว่า ถ้าเลย ๒๐ นาทีตามที่ท่านได้อธิษฐานไว้ เครื่องบินก็คงต้องเกิดเหตุการณ์ร้ายแรงแน่นอน

หลังจากเหตุการณ์น้ำที่ไหลได้หยุดลงไปแล้ว ทุกคนบนเครื่องบินต่างก็ดีใจ บรรยากาศเป็นไปด้วยความโล่งใจ และไม่ตื่นตระหนกกันต่อไป ทุกคนยิ้มได้ ทางเจ้าหน้าที่ก็สบายใจ เจ้าหน้าที่ผู้ชายนำผ้ามาซับน้ำที่รั่วไหลลงมาตามพื้นและเก้าอี้จนทุกอย่างเรียบร้อย สภาพการณ์ต่าง ๆ กลับคืนสู่ปกติ

จากนั้นผมเริ่มเห็นความผิดปกติของหลวงพ่อก เพราะตลอดระยะเวลาการเดินทางตั้งแต่มานจากประเทศในยุโรป จนกระทั่งกลับนั้น ถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ ท่านไม่เคยรบกวนหรือขอร้องอะไรให้ใครช่วยเลย แต่หลังจากเหตุการณ์นั้น ท่านกลับเรียกให้ผมนำน้ำชาร้อน ๆ ให้ท่านฉันบ่อยครั้ง ทำให้ผมเริ่มอะใจจนกระทั่งภายหลังเมื่อกลับสู่เมืองไทย และผมได้เข้าไปเห็นสภาพที่ท่านอาพาธหนัก ทำให้ผมหายข้องใจในเหตุการณ์ต่าง ๆ และมั่นใจว่า หลวงพ่อกท่านอาพาธในครั้งนี้ เพราะ ท่านใช้พลังในการช่วยชีวิตคนบนเครื่องบินสามสี่ร้อยชีวิตให้รอดจากอุบัติเหตุในครั้งนั้นได้

จับเวลา

สุนีย์ พันธสุภกร

เมื่อเครื่องบินได้บินขึ้นสู่ท้องฟ้าในเวลาประมาณบ่ายสามโมงเย็น พวกเราที่นั่งในเที่ยวบินนั้น ต่างรู้สึกสบายใจที่ได้เดินทางกลับประเทศไทยพร้อมความทรงจำอันมีค่ากับการที่ได้เดินทางมาพร้อมกับพระผู้ใหญ่ และคณะของกรมการศาสนา

เครื่องบินได้เร่งเครื่องเพื่อทะยานสู่ท้องฟ้า วันนั้นเครื่องบินบินโดยใช้เพดานบินสูงมาก เพราะอากาศบริเวณข้างล่างแปรปรวน เหมือนมีฝนตกอยู่ พวกเราที่นั่งอยู่บนเครื่องบินต่างรัดเข็มขัดและพุดคุยกัน ส่วนบางคนก็อ่อนเพลียจากการเดินทางก็จะเอนตัวลงพักผ่อน

จนกระทั่งเครื่องบินบินไปได้สักครู่ใหญ่ ๆ ประมาณสักชั่วโมงกว่า ๆ ดิฉันก็ได้ยินเสียงเอะอะทางที่นั่งด้านซ้าย ก็มองตามเสียงนั้นไป ก็เห็น ดร.ชลันกร ที่นั่งอยู่ติดหน้าต่างบริเวณที่นั่งทางด้านซ้าย ลูกขึ้นยืนและส่งเสียงเหมือนว่ามีอะไรเกิดขึ้น คุณถวิลที่นั่งถัดมาก็ลุกขึ้นตามและพยายามรื้อของที่อยู่บริเวณตู้เก็บของเหนือศีรษะ ดิฉันสังเกตเห็นท่านทั้งสองเปียกน้ำ จึงสังเกตเห็นว่ามีน้ำรั่วลงมาจากเพดานด้านบน ใจก็คิดว่าเครื่องบินคงรั่วทำให้น้ำฝนไหลเข้ามา หรือของที่อยู่ในตู้เก็บของคงแตกจนน้ำตกลงมา และน้ำได้ไหลถูกท่านทั้งสอง แต่ท่านที่นั่งถัดมาเก้าอี้ที่สามคือคุณมานพ ไม่เปียกอะไร

เมื่อ ดร.ชลันกร ส่งเสียงขึ้น ดิฉันก็เห็นแอร์โฮสเตสวิ่งถือกะละมังอลูมิเนียมใบใหญ่มารองน้ำ พวกสจ๊วตก็วิ่งนำผ้ามาพันไม้มีอบที่ใช้สำหรับถูพื้นดินเพดานเพื่อดูดน้ำที่น้ำรั่วไหลลงมา เพราะเพดานมันสูงมือเอื้อมไปไม่ถึง จึงเอาไม้ดันดูดน้ำไว้ แอร์โฮสเตสก็นำกระดาษทิชชู่ม้วน ๆ เช็ดบริเวณที่น้ำไหลลงมาเปียก น้ำที่ไหลก็ไหลลงมามาก แอร์โฮสเตสกับสจ๊วตสองคนก็พยายามทำให้น้ำหยุดไหล พวกเราที่นั่งอยู่บางท่านเห็นเช่นนั้นก็มีอาการตกใจ แต่ก็ไม่แสดงที่ทำอะไรมากนักเพราะไฟที่แสดงการรัดเข็มขัดยังเปิดอยู่ ทุกคนยังอยู่ในสภาพรัดเข็มขัด

ด้วยความเป็นห่วงหลวงพ่อก็เพราะดิฉันเป็นลูกศิษย์ที่ติดตามไปกับท่าน ดิฉันจึงหันไปมองทางที่นั่งพระภิกษุที่อยู่แถวกลาง ก็ไม่เห็นท่านแสดงที่ทำอะไรมากนัก แต่เมื่อมองไปทางหลวงพ่อ ดิฉันเห็นท่านนั่งหลับตา เหมือนว่ากำลังสำรวมจิตบริกรรมอะไรสักอย่าง ก็คิดว่าท่านนั่งทำอะไร เพราะขณะที่มีความวุ่นวายเกิดขึ้นบนเครื่อง ท่านกลับนั่งหลับตาบริกรรมอยู่อย่างเดียวโดยไม่สนใจเหตุการณ์รอบข้าง

เมื่อดิฉันเห็นท่านนั่งหลับตา ด้วยความเป็นลูกศิษย์ของท่าน ดิฉันจึงนั่งสำรวมจิตตามท่าน และตั้งจิตอธิษฐานขอบารมีและบุญกุศลที่ได้สร้างมาจงช่วยบันดาลอย่าให้ได้มีเหตุการณ์ร้ายเกิดขึ้น

หลวงพ่อกับท่านนั่งหลับตาบริกรรมสักครู่ใหญ่ ท่านก็ลืมตาและพูดออกมาว่า “**อิกยีสิบนาทิน้ำจะหยุด**” (ดิฉันประมาณเวลาไว้จากที่น้ำรั่วลงมา ซึ่งท่านก็เริ่มนั่งบริกรรมเลย จนถึงเวลาที่ท่านลืมตาขึ้นมาประมาณสิบกว่านาที) เมื่อท่านพูดออกมาเช่นนี้ คนที่เดินทางไปด้วยกันบนเครื่องในครั้งนั้นก็มองดูนาฬิกา ซึ่งดิฉันเข้าใจว่าพวกเขาคงจะจับเวลากัน เพราะแม้แต่ตัวดิฉันเองก็เริ่มจับเวลา และรอลุ้นกับคำที่หลวงพ่อกับท่านทำนายไว้

มีพระครูองค์หนึ่ง ท่านยังหันมาพูดแซวกับหลวงพ่อกว่า “หยุดแน่หรือ” หลวงพ่อจึงย้ำอีกทีว่า “**ยีสิบนาทิต**” ในช่วงเวลานั้น พวกเราลูกศิษย์ที่ติดตามหลวงพ่อก็รอลุ้น บางคนนั่งจ้องมองน้ำ บางคนก็ดูนาฬิกา โดยเฉพาะ ดร.ชลันกร มีที่ทำว่าเชื่อมั่นมาก หันไปพูดกับพวกแอร์ว่า หลวงพ่อกับท่านบอกไว้ว่า อิกยีสิบนาทิน้ำจะหยุดแน่นอน

พอครบเวลาสี่สิบนาทีพอดี น้ำก็หยุดไหลทันที ดร.ชลันกรก็แสดงที่ทำดีใจมาก หันไปพูดคุยกับพวกแอร์ (พูดเป็นภาษาอังกฤษ) ซึ่งแอร์บางคนถึงกับยกนิ้วให้กับหลวงพ่ พวกเราก็ดูใจกัน เริ่มพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน ความอึดอัดใจก็หายเป็นปลิดทิ้ง พระเดชพระคุณหลวงพ่พระธรรมราชา นววัตร (หลวงเตี้ย) ซึ่งเป็นประธานฝ่ายสงฆ์ในการเดินทางครั้งนี้ ก็พูดชมหลวงพ่ว่า “นี่ อย่างนี้แน่จริง”

ภายหลังเมื่อกลับถึงประเทศไทยแล้ว ท่านถึงบอกว่า น้ำแอร์บนเครื่องบินรั่ว พวกเราถามท่านว่าถ้าสี่สิบนาทีน้ำไม่หยุดอะไรจะเกิดขึ้น ท่านบอกว่าถ้าสี่สิบนาทีน้ำไม่หยุดก็ต้องถวายชีวิตไว้กับการเดินทางในครั้งนี่ แล้วท่านจึงเล่าเหตุการณ์เมื่อครั้งที่ไปประเทศจีนให้ฟัง

ในเที่ยวบินเที่ยวนั้น มีเจ้าหน้าที่จากองค์การยูนิเซฟ ได้ขึ้นมาขอเศษเงินที่เป็นสตางค์ต่างประเทศ เพื่อบริจาคให้กับองค์กรเพื่อช่วยเหลือเด็กที่ขาดแคลนอาหารทั่วโลก ซึ่งหลวงพ่ท่านก็ทำบุญให้กับองค์กรไปเป็นจำนวนถึง ๑๐๐ เหรียญ หัวหน้าเจ้าหน้าที่ได้มารับและแสดงความขอบคุณด้วยตนเอง

ตอนที่ ๒

แม่เมตตาสอนกรรมฐาน

พระนรินทร์ สุภากาโร

หลังจากที่โยมตรีรัตน์ และโยมสุนีย์ ได้พูดคุยและเล่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ให้อาตมาฟังแล้ว โยมทั้งสองยังได้เล่าถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ขณะที่หลวงพ่เดินทางอยู่ในทวีปยุโรป และเล่าจนกระทั่งถึงการเดินทางวันที่ ๗ ซึ่งตรงกับวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๓๖ ในวันนั้นหลวงพ่อยู่ที่กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส คณะของหลวงพ่ซึ่งประกอบด้วย หลวงพ่ คุณอำนาจ บัวศิริ คุณฉวีรัตน์ เกษตรสุนทร คุณประเทือง เจียไพแก้ว คุณตรีรัตน์ ภาสเวคิน คุณสุนีย์ พันธสุกร และคุณสมจิตร ญาณวัฒนา (หมวย) ได้เดินทางไปยังบ้านหลังหนึ่งซึ่งเป็นบ้านของ พ.อ.อ. นิพนธ์ ศรีทองอินทร์ และได้พบกับผู้หญิงคนหนึ่งชื่อว่า น.ส. นิตจิตรา เป็นลูกสาวชาวลาว

ในวันนั้นคณะของหลวงพ่ได้กลับถึงโรงแรมประมาณ ๑ ทุ่ม ที่นั้นมีคณะญาติโยมคนไทยกลุ่มหนึ่งคอยพบหลวงพ่อยู่ ซึ่งมีคณะของคุณนิพนธ์รวมอยู่ด้วย หลวงพ่ท่านพูดคุยให้โอวาทกับคณะที่คอยท่านอยู่ประมาณ ๑ ชั่วโมง ท่านจึงเดินทางไปตามที่โยมนิพนธ์ได้นิมนต์ท่านไว้

คณะของหลวงพ่อกำลังออกเดินทางสองทุ่มเศษ ๆ ไปถึงบ้านคุณนิพนธ์เวลาสามทุ่ม ซึ่งที่นั่นมีญาติโยมกลุ่มหนึ่งรอพบท่านอยู่ประมาณยี่สิบกว่าคน ท่านพูดคุยกับญาติโยมที่มาเจอพบท่านจนเวลาผ่านไปประมาณ ๓๐ นาที เด็กสาวคนหนึ่งก็เดินเข้ามาในบ้านพร้อมกับพ่อแม่ของเขา เขาคลานเข้ามากราบหลวงพ่อก่อน ซึ่งให้พ่อแม่เขาดู และพูดออกมาเป็นภาษาลาวว่า “พระองค์นี้แหละที่ไปเข้าฝัน ไซ่องค์นี้แน่นอน”

หลวงพ่อกำลังสนทนาต่อไปว่า “ถ้ามาสอน สอนอะไร” เด็กหญิงก็ตอบว่า “สอนการปฏิบัติ” หลวงพ่อก็กถามว่า “ปฏิบัติอย่างไร ยืนหรือนั่งอย่างไร และเดินจงกรมเดินอย่างไร” เขาก็สามารถปฏิบัติได้

หลวงพ่อกำลังสนทนากับเด็กผู้หญิงซึ่งขณะนั้นอายุยังน้อย ประมาณ ๑๖ ปี ตัวก็เล็กผอมซีด เหมือนคนอมโรค แต่เมื่อพบหลวงพ่อก่อนแล้วทุกอย่างก็เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น เด็กผู้หญิงมีความผ่องใส และอุปนิสัยดีขึ้นด้วย การพบกับหลวงพ่อก่อนในวันนั้นเหมือนเป็นการเปลี่ยนแปลงชีวิตใหม่ให้กับเขา เขาเหมือนได้พบอะไรที่ถูกต้อง หรือที่อยากได้ เมื่อได้พบแล้วก็ดีใจ

หลวงพ่อกำลังสนทนากับญาติโยมคณะนั้นจนกระทั่งถึงเวลาสองยามกว่า ๆ ท่านจึงได้เดินทางกลับสู่โรงแรมที่พัก

เมื่ออาตมาได้ยินเรื่องนี้ ทำให้นึกย้อนถึงเมื่อครั้งที่หลวงพ่อกำลังเรียกอาตมาเข้าไปสอนเรื่องการไตรจิตสามารถแผ่เมตตาเป็นตัวหนังสือได้ หลวงพ่อบอกกับอาตมาว่า

การไตรจิตนี้ หลวงพ่อกำลังเรียนรู้อมาจาก ท่านเจ้าครูอริยคุณาธาร (เส็ง ปุสฺโส เปรียญธรรม ๖ ประโยค) วัดสวนกวาง จังหวัดขอนแก่นเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๔ การไตรจิตสามารถกระทำได้ แต่ทำยาก ต้องฝึกให้จิตสงบดี ไม่คิดฟุ้งซ่านใด ๆ ถึงจะสามารถส่งกระแสจิตออกไปได้ สมมุติว่าเราจะไตรจิตออกไปยังประเทศทางยุโรป เราก็สวดมนต์ปฏิบัติกรรมฐาน ให้จิตสงบดี จนกระทั่งเลิกจากการปฏิบัติ เราก็แผ่เมตตาบาทสัพเพสัตตตยา กรวดน้ำบทอิติทัง โนหะ เสรีจเรียบร้อยดีแล้ว เราก็ตั้งมโนภาพคิดถึงประเทศทางยุโรปว่าอยู่ทางทิศไหน และอธิษฐานจิตถึงญาติที่อยู่ทิศทางนั้น สรรวมจิตส่งกระแสพุ่งออกไป และถ้าจิตดีสมาธิดีก็สามารถส่งเป็นตัวหนังสือได้ เหมือนครั้งที่หลวงพ่อกำลังส่งกระแสจิตเป็นตัวหนังสือลา ก่อนประสูติบุตรเหตุคอบหัก ไปถึงคุณชาญ กรศรีทิพา (ติดตามอ่านได้จากกฎแห่งกรรมเล่ม ๑ เรื่องผลกรรมของหลวงพ่อก่อน)

ในการไปทวีปยุโรปในครั้งนั้น ก่อนหน้าวันเดินทาง ๗ วัน หลวงพ่อกำลังเจริญกรรมฐานแผ่เมตตาเคลียร์พื้นที่ไว้ล่วงหน้าแล้วเป็นเวลาถึง ๗ คืน พร้อมทั้งท่านยังอธิษฐานจิตไว้ว่า “หากใครคนใดก็ตามที่เป็นญาติในอดีตของข้าพเจ้าทางทวีปยุโรปแล้ว จงมารับและมาให้

ข้าพเจ้าพบ และขอให้อำนาจจิตจากการแผ่เมตตาของข้าพเจ้า จงไปสถิตอยู่ด้วยคำสอนของข้าพเจ้า ณ บัดนี้ด้วยเทอญ) ซึ่งผลที่ตามมาภายหลังจาก การแผ่เมตตาในครั้งนั้นทำให้ข้าพเจ้านางสาวนิตจิตรา ว่าได้มีพระสงฆ์ไทยไปสอนกรรมฐานและเขียนหนังสือทิ้งไว้ให้เป็นเวลา ๗ คืบ ซึ่งตรงกับวันเวลาที่หลวงพ่อดีไปพอดิประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งทำให้เกิดมีญาติโยมมารอรับหลวงพ่อดีที่ยุโรปเป็นระยะ ๆ และอุบาสกท่านหนึ่งที่มารับหลวงพ่อดีมาที่บ้าน จนเป็นเหตุให้พบกับเรื่องราวที่น่าประหลาดนี้ก็คือ พ.อ.อ.นิพนธ์ ศรีทองอินทร์ ซึ่งเป็นผู้รวบรวมเรื่องราวและอยู่ในเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยตลอด โยมนิพนธ์ ได้เล่าว่า...

คำบอกเล่า

จาก พ.อ.อ. นิพนธ์ ศรีทองอินทร์

พ.อ.อ. นิพนธ์ ศรีทองอินทร์

เหตุการณ์ในวันทีหลวงพ่อดีท่านเดินทางไปที่ประเทศฝรั่งเศส และเมตตาเยี่ยมผมที่บ้านซึ่งขณะนั้นผมยังไม่ได้ย้ายภูมิลำเนากลับมาอยู่เมืองไทย เรื่องมีอยู่ว่า

คุณอาชู่ชาน มีเพื่อนสนิทคนหนึ่งชื่อว่า ทองถู่ย ซึ่งเป็นเพื่อนนักเรียน เรียนหนังสือมาด้วยกันตั้งแต่วัยเด็ก มีสามีชื่อ คุณแสงเพชร อินทรกุมาร กระผมรู้จักกับสามีภรรยาคุณนี้มาตั้งแต่คุณแสงเพชรทำงานอยู่ที่สถานทูตอเมริกาประจำประเทศไทย เมื่อประมาณ ๒๐ กว่าปีมาแล้ว

คุณทองถู่ย มีน้องชายคนหนึ่งชื่อว่า ทองหาย คุณความดี ซึ่งเป็นบิดาของ นางสาวนิตจิตรา คุณความดี ชื่อเล่นว่า เบเบ้ หรือ เบ้ ซึ่งเป็นต้นเรื่องของเหตุการณ์ในครั้งนี้

ก่อนหน้าที่หลวงพ่อดีจะเดินทางไปฝรั่งเศสประมาณ ๑ อาทิตย์ คุณทองถู่ยได้มาที่บ้านผมที่เมืองวิลเลอแปง (Villepite) ได้เล่าให้ภรรยาของผม (คุณอาชู่ชาน) ฟังว่า หลานสาวของเขามีอาการแปลกประหลาดมาตั้งแต่เด็ก เหมือนมีวิญญาณมาคอยรบกวนอยู่เสมอ (จิตถูกหลอน) บางครั้งเหมือนมีคนมาร้องเรียก ทำให้เบ้เกิดอาการคลุ้มคลั่ง ต้องเข้าหาวัดเพื่อฝึกทำสมาธิและถือศีล จึงทำให้อาการดีขึ้น และบางครั้งเบ้จะฝันเห็นเจ้าแม่กวนอิม และพระสงฆ์ไทยเป็นพระที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สามารถจะช่วยรักษาเบ้ให้หายจากอาการป่วยไข้ได้

ตอนนั้นบอกตามตรงว่าผมและคุณอาชู่ชานภรรยาของผมไม่ได้คิดอะไร ฟังแล้วก็รู้สึกเนิบ ๆ จนกระทั่งหลังจากนั้นอีก ๑ สัปดาห์ ก็ได้รับโทรศัพท์จากคุณตรีรัตน์ว่า ได้มาถึง

ประเทศอิตาลีแล้วโดยเดินทางมากับหลวงพ่ोजรัญ และจะแวะมาเยี่ยมวัดไทยในประเทศฝรั่งเศส ก่อนที่จะเลยไปยังประเทศอังกฤษ ขอให้ผมพยายามนิมนต์หลวงพ่อไปที่บ้านให้ได้ เพื่อเป็นสิริมงคล

ผมก็เลยโทรศัพท์ไปหาคุณแสงเพชร และคุณทองถู่ย ชวนให้เขามากกราบขอพรหลวงพ่อ ถ้าประสบโอกาสที่สามารถนิมนต์หลวงพ่อให้เดินทางมาที่บ้านผมได้

ขณะที่ผมขับรถเพื่อจะมาคอยหลวงพ่อที่โรงแรมในปารีส ซึ่งบ้านผมอยู่ห่างจากปารีสไปทางสนามบินชาร์ลเดอโรล ประมาณ ๒๐ กม. ระหว่างทางผมได้ปรึกษากับภรรยาว่าเราจะถามอะไรหลวงพ่อดี ถ้าหากท่านไม่มีเวลามาเยี่ยมเราที่บ้าน

จะเป็นด้วยโชค บุญ เหตุการณ์บางอย่างก็เหลือจะคาดเดาได้ เพราะในคืนที่ท่านมาถึงท่านก็ต้องไปเยี่ยมวัดไทย กว่าจะกลับถึงโรงแรมก็ค่อนข้างจะดึก ที่โรงแรมมีผู้คนไทย ลาว รวมทั้งผมและภรรยาอยู่ด้วย เพื่อคอยจะกราบท่านอยู่เต็มไปหมด พอเห็นคนเยอะภรรยาผมก็บอกว่า หลวงพ่อท่านคงจะเหนื่อยมาก เราจะมีหวังที่จะนิมนต์ท่านได้หรือ แล้วเราจะบอกกับญาติพี่น้องที่เราให้เขามากคอยหลวงพ่อที่บ้านอย่างไร

ผิดคาดครับ เมื่อหลวงพ่อมาถึง ท่านก็เดินเข้ามาหากลุ่มญาติโยมเลย พอนั่งได้ท่านก็ร่ายยาวคุยกับพวกเรา (ท่านคุยของท่านเพียงองค์เดียว) เชื้อใหม่ครับ สิ่งที่ท่านพูดออกมาล้วนแต่สิ่งที่ผมกับภรรยาเตรียมจะถามท่านทั้งนั้น อาจรวมถึงคำถามของคนอื่นด้วย ท่านพูดประมาณ ๑ ชั่วโมง ไม่มีใครถามอะไรจากท่านเลย นอกจากเรื่องการเดินทางของคณะท่านเล็กน้อย แต่ที่แน่ ๆ สำหรับผมแล้ว ผมได้รับคำตอบอย่างเต็มอิม จึงตัดสินใจนิมนต์ท่านท่านก็มากับผมพร้อมมีผู้ขอติดตามมากุญกับท่านต่อ รวมทั้งคุณตรีรัตน์ด้วย

พอมาถึงบ้าน ผมก็นิมนต์ให้หลวงพ่อนั่ง ญาติพี่น้องของภรรยาผมก็เข้ามากราบท่านท่านก็ให้ศีลให้พร และคุยกับทุกคน ส่วนผมรีบโทรศัพท์เรียกคุณแสงเพชร และภรรยา ให้มากกราบหลวงพ่อได้เลย ซึ่งทั้งสองก็พาหลานสาวคือ นิดจิตราไปด้วย พอทั้งสามคนมาถึงบ้านเบ้เห็นหน้าหลวงพ่อ ก็ดึงแขนทองถู่ยซึ่งเป็นป้า และสะกิดคุณอาชูชานเข้าไปในครัว และบอกว่า “ใช่แล้ว พระอาจารย์องค์นี้แหละที่ฉันเห็น ที่บอกว่าเป็นพระศักดิ์สิทธิ์ที่จะมารักษาหนูให้หาย”

และต่อไปก็เชิญอ่านประวัติความเป็นมาของ น.ส. นิดจิตรา หรือเบ้ ได้จากจดหมายซึ่งผมขอให้ คุณแสงเพชร อินทรกุมาร ไปสอบถามหลานสาวด้วยตนเอง แล้วบันทึกส่งมาให้ผม เป็นภาษาลาว ผมได้แปลและเรียบเรียงเรื่องราวเป็นภาษาไทยไว้ดังนี้

ประวัติความเป็นมา

ของนางสาวนิตจิตรา คุณความดี

แสงเพชร อินทรกุมาร (เขียน)

พ.อ.อ.นิพนธ์ ศรีทองอินทร์ (แปล)

นิตจิตรา คุณความดี (ชื่อเล่น เบเบ้) เป็นบุตรสาวคนโตในจำนวนพี่น้องร่วมกันสามคน เกิดเมื่อวันที่ ๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ (ค.ศ. ๑๙๗๕) ที่นครเวียงจันทน์ ประเทศลาว บิดาชื่อนว่า ทองหาย มารดาชื่อนว่า ขันทะวีจิตร นามสกุล คุณความดี

ได้อพยพจากประเทศลาวมาอยู่ประเทศฝรั่งเศส ณ บ้านเลขที่ ๑ ถนนวาลลิ่ง เมืองนัวซีเลอกรัง (1 Rue du Vallon, Noisy Le Grand) เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๗๗

เมื่อตอนวัยเด็ก อายุประมาณ ๒ หรือ ๓ เดือน มักร้องไห้อยู่เสมอ ๆ จนเป็นที่ผิดสังเกต แพทย์ได้พยายามตรวจดูอาการก็ปรากฏว่า ไม่พบสิ่งผิดปกติแต่อย่างใด เมื่อเป็นดังนี้ ตามความเชื่อถือของชาวลาว ผู้เฒ่าผู้แก่จึงปลุกแขนให้ด้วยเกรงว่าเป็นเพราะแม่กำเนิด (แม่ชื่อ) มารบกวอน ปรากฏว่าการร้องไห้ก็ทุเลาไป

ต่อมาเมื่ออายุได้ ๑ ถึง ๒ ปี นิตจิตรา ก็กลับเป็นเด็กที่น่ารักน่าถนอม ใครเห็นใครก็อยากอุ้ม นิตจิตรา ก็กลับเป็นจุดสนใจของทุก ๆ คน

เมื่อนิตจิตราเข้าโรงเรียนจนกระทั่งเรียนถึงมัธยมศึกษาปีที่ ๕ นิตจิตราเกิดมีอาการผิดปกติ จนไม่สามารถเรียนหนังสือได้ตามปกติ เพราะในแต่ละวันจะมีแต่ความเมื่อยปวด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อตอนที่มีอายุได้ ๑๓ ปี ก็มีอาการเจ็บที่หัวใจ เหมือนกับมีใครมาบีบคั้นไม่ให้หายใจได้ ทำให้ต้องทรมาณมาก

นิตจิตราต้องไปหาหมอเพื่อตรวจอาการ แต่ก็เช่นเคย หมอไม่สามารถหาสาเหตุได้ พยายามหาอย่างไรก็ไม่สามารถตรวจพบได้ พยายามหาสาเหตุว่าเป็นไส้ติ่งหรือโรคพยาธิ และโรคอื่น ๆ ก็ไม่มี

ในเวลาตอนกลางคืน ขณะที่นิตจิตรา นอนอยู่บนบ้าน ก็เหมือนกับว่ามีคนคอยมาเรียกให้ลงไปหา นิตจิตราจะมีอาการคลุ้มคลั่ง (มีความโกรธและโมโหร้าย) พ่อแม่หรือใคร ๆ พยายามช่วยกันพูดสักเท่าไรก็ไม่สามารถทำให้นิตจิตราฟังพอใจได้ จนในที่สุดนิตจิตรา ก็มีความรู้สึกอยากเข้าวัด ฟังธรรม แล้วก็ขอบวชชี่ ถือศีล นุ่งผ้าขาว อยู่ที่วัดศรีลังกา เมืองเลอบวกเย (Le Bourger) ฝรั่งเศส

ภายในห้องนอนของนิตจิตรา จะมีแต่รูปภาพของพระพุทธเจ้า และพระพุทธรูปต่าง ๆ ซึ่งนิตจิตราให้ความเคารพบูชามาตลอด ด้วยความศรัทธา และความเชื่อถือในพระบารมีขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำให้อาการต่าง ๆ ของนิตจิตราเริ่มดีขึ้น มีอาการยี้มแยมแจ่มใส เบิกบาน

จนกระทั่งคืนหนึ่ง นิดจิตราได้นอนหลับและฝันไปว่า ได้ล่องลอยไปเบื้องบน เพื่อรับ สิ่งหนึ่งซึ่งเป็นความขาว บริสุทธิ์ (ผู้แปลไม่สามารถจะแปลว่าอะไร จะหมายความว่า พรหมจรรย์ก็ได้) และได้นั่งผ้าขาวห่มขาว และได้นั่งสมาธิ เวลาที่นิดจิตรา นั่งสมาธิ ก็เคยเห็น พระแม่กวนอิม มาคอยให้การปกป้องรักษาด้วยความห่วงใย

ต่อมาในคืนหนึ่ง นิดจิตราได้ฝันเห็นพระพุทธเจ้า ในขณะที่ไปเที่ยวเล่นกับเพื่อนฝูง หลายคน และก็ได้มีคนพาไปหาพระสงฆ์ (พระอาจารย์) ผู้ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อให้ท่านช่วยรักษาให้ หายจากอาการป่วยไข้ ซึ่งในความฝันนั้น พระสงฆ์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่นิดจิตราฝันเห็นนั้นจะเป็น พระสงฆ์ไทย ท่านได้สอนนิดจิตราปฏิบัติกรรมฐาน และเขียนสลักคำสอนของท่าน เป็น ตัวหนังสือภาษาไทยไว้ที่บ้านของนิดจิตรา แต่นิดจิตราไม่สามารถแปลความหมายของ ตัวหนังสือเหล่านั้นได้ เพราะเป็นตัวหนังสือภาษาไทย ซึ่งเธอเองก็ไม่รู้เลยว่าท่านเขียนว่า อะไร รู้ได้แต่เพียงว่าเป็นภาษาไทยแน่ ๆ

ในวันเวลาต่อมา เรื่องราวความฝันของนิดจิตราก็เป็นความจริง จะเป็นความโชคดี ของนิดจิตราก็ได้ เพราะโดยไม่คาดฝัน คุณนิพนธ์ และคุณแม่ชูชาน ศรีทองอินทร์ ได้เรียกให้ ไปกราบขอพรจากหลวงพ่ोजรัญ ซึ่งท่านเดินทางผ่านมาจากประเทศฝรั่งเศส เพื่อจะเดินทาง ต่อไปยังประเทศอังกฤษ

ณ ที่บ้านพักของคุณนิพนธ์ และคุณแม่ชูชาน ศรีทองอินทร์ ท่านได้เรียกให้นิดจิตรา มากราบหลวงพ่ोजรัญ ในก้าวแรกเดินเข้ามาบ้านและพบเห็นหลวงพ่ोजรัญ นิดจิตราได้แสดงอาการดี ใจ และสะกิดคุณชูชาน และคุณป้าของนิดจิตรา พร้อมทั้งบอกว่า “ใช่แล้ว พระองค์นี้แหละ คือพระสงฆ์ศักดิ์สิทธิ์ที่ฝันเห็น และได้เขียนหนังสือไทยทิ้งไว้ให้หนู”

นับแต่คืนนั้นที่ได้พบหลวงพ่ोजรัญ นิดจิตราก็มีอาการดีขึ้นมาก ซึ่งจะถือได้ว่าอาการผิด แปลกแต่ก่อนมาได้หายสาบสูญไปสิ้น หลวงพ่ोजรัญเป็นผู้มอบชีวิตใหม่ให้กับนิดจิตรา ทำให้ นิดจิตราเป็นคนใหม่ มีจิตใจรักพ่อรักแม่ และญาติมิตร เป็นผู้ชอบเสียสละเพื่อส่วนรวม และ เพื่อบำรุงพระพุทธศาสนา

ตลอดเวลาที่นิดจิตรา จะรำลึกถึงพระคุณของหลวงพ่ोजรัญ และคิดว่าสักวัน หนึ่ง คงจะได้ลงมากกราบไหว้หลวงพ่ोजรัญที่บางกอก ประเทศไทย เหยี่ยงหลวงพ่ोजรัญที่ คุณ นิพนธ์นำไปให้นิดจิตรา ทุกวันนี้นิดจิตราจะแขวนเหยี่ยงหลวงพ่ोजรัญตลอดเวลา

ส่งท้าย

ท้ายที่สุดนี้ หลังจากที่เอาตมาเขียนเรื่องนี้เสร็จเรียบร้อยแล้ว เอาตมาได้ไปเรียนถาม หลวงพ่ोजรัญถึงเรื่องนี้ทั้งหมดอีกครั้ง และข้อหนึ่งที่เอาตมาสงสัยมากคือ ข้อความจากข้อมูลใน

จดหมาย เรื่องที่หลวงพ่อแผ่เมตตาออกไปเป็นตัวหนังสือ ซึ่งคุณนิพนธ์ ได้แปลจากภาษาลาวออกมาเป็นใจความว่า

“ในความฝัน พระอาจารย์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ดังกล่าวเป็นคนไทย สังกัดจากการเขียนสลักลงบนผนังก้อนอิฐ โดยฝีมือของท่าน ซึ่งเธอเองก็ไม่ได้รู้เลยว่าท่านเขียนว่าอะไร รู้ได้แต่เพียงว่าเป็นภาษาไทยแน่ ๆ”

หลวงพ่อบอกท่านเมตตาอธิบายคำถามนี้กับอาตมาว่า คงเป็นการเข้าใจผิดหรือแปลความหมายผิด เพราะคำที่ท่านเขียนไว้ เป็นการเขียนลงบนกระดาษ ติดไว้ให้กับผนังปูนที่บ้านของเธอ และคำไทยที่เขียนไว้ให้ แต่นิตจิตราอ่านไม่ออก คือคำว่า “สติปัญญา ๔”

อีกคำถามหนึ่งที่อาตมาถามท่านคือ เรื่องที่ท่านแผ่เมตตาสอนกรรมฐาน ท่านสอนอย่างไร ใช้ภาษาอะไร เพราะอาตมาทราบว่านิตจิตรารู้คำไทยไม่มาก และคำส่วนมากที่เกี่ยวกับการปฏิบัติจะเป็นคำที่ยาก หลวงพ่อบอกกับอาตมาว่า หลวงพ่อบอกท่านสอนเป็นภาษาไทยนั้นแหละ ยินยอม ก็บอกยินยอม เดินจงกรมสอนอย่างไรก็สอนไปอย่างนั้น นิตจิตราเขาเข้าใจ และรู้ได้ตามสามัญสำนึกของเขา

และคำถามสุดท้ายที่อาตมาถามท่านคือ **“ทำไมหลวงพ่อบอกท่านจึงสามารถแผ่เมตตาไปสอนกรรมฐานแก่นิตจิตรา และคนบางคนได้”** หลวงพ่อบอกกับอาตมาว่า

การที่หลวงพ่อบอกสามารถแผ่เมตตาไปแล้วเขาสามารถรับรู้ได้ ก็เนื่องจากเขาเคยเป็นญาติแต่ในครั้งอดีต เคยมีความผูกพันเป็นญาติกันมา สายสัมพันธ์อันนี้ก็สามารทำให้เป็นสื่อถึงกันได้ และอีกประการหนึ่งก็คือ ถ้าคนเรารู้จักกัน มีความผูกพันกัน เหมือนเป็นศิษย์กับอาจารย์ที่มีความระลึกถึงกัน อาจารย์แผ่เมตตาไป ถ้าศิษย์ตั้งใจตั้งใจดีก็สามารถรับกระแสได้ กระแสนั้นถ้าจะเปรียบก็เหมือนคลื่นวิทยุที่ส่งออกตามสถานี ก็เหมือนกับเปิดเครื่องรับไปกรมประชาสัมพันธ์ ก็ไม่สามารถรับกันได้ แต่ถ้าอาจารย์ส่งคลื่นออกสถานียานเกราะ ลูกศิษย์ตั้งใจปฏิบัติตามคำสั่งสอน มีความระลึกถึงครูบาอาจารย์ ก็เปรียบเสมือนเปิดเครื่องรับสถานีเดียวกัน คือสถานียานเกราะ ฉะนั้นก็สามารถรับรู้กันและกัน หรือได้รับกระแสจากการแผ่เมตตาได้